

Mijn heer Potvlieghe, deze jonge prinsen zijn slechts enkele maanden geleden door de ~~zendingen~~ ^{zendingen} van het klooster van Amertinghe, waar, ^{zoudt gij weet,} mijn broeder econoom is, uit Congoland meegebracht om in dat bewuste gesticht van Amertinghe hunne opvoeding te krijgen. Albert, de oudste, is een der zonen van een koning uit de omstreken van Vivi en Boudewijn behoort tot een adellijke familie van Leopoldville. Zij volgen nog maar sinds vier maanden de ^{lessen} ~~les~~ van het pensionaat en reeds kunnen zij tamelijk goed Fransch en Vlaamsch lezen, spreken en schrijven. ^{het volgende} ~~het volgende~~ jaar, als hunne opvoeding volbracht zal zijn, keeren zij naar hun land terug, en nu zijn ze mij door mijn broeder toevertrouwd, om eenige dagen hunne vacantie bij ons door te brengen.

Er heerschte een ogenblik ~~stomme stilte~~ ^{stomme stilte}, als van verslagenheid. De zwarte prinsen hadden weer het rode petje met zwarten kwast op 't hoofd gezet; de herbergstoep geschaarde dorpelingen, staarden het drietal aan met ronde oogen zonder een woord te spreken. Blijkbaar vraagden ze zich af of Massijn thans bepaald gek geworden was, en meneer Potvlieghe opende den mond om toch iets te antwoorden, toen eensklaps, als was het op maat bevolen een tweede oorverdovend hoongejouw en gelach uit de vóór het huis van Commercie opeengeperste menigte losbarste.

Verontwaardigd, met vlammende oogen, ^{leerde} ~~leerde~~ Massijn zich weer om: "Eij gij ge niet beschaamd! schreeuwde hij, verbaasd en woedend, wat zullen die jonkers, die hier om beschaving komen, van ons volk wel denken." Als hij toverslag hield het geschreeuw op, men wachtte gretig dat Massijn nog meer zou zeggen. Maar toen hij, na een paar malen met vertoornde deftigheid herhaald te hebben: "Ik zou me toch schamen voor beschaafde mensen" nogmaals zweeg, brak plotseling het geschreeuw weer uit: een woest, dierlijk geschreeuw, een geschreeuw en gegil zonder woorden, een ^{geschreeuw} ~~geschreeuw~~ om 't uitblinkend vermaak van te schreeuwen.

Mijnheer Potvlieghe, deze jonge prinsen zijn slechts enkele maanden geleden door de zendingen van het klooster van Amertinghe, waar zoals gij weet, mijn broeder econoom is, uit Congoland meegebracht om in dat bewuste gesticht van Amertinghe hunne opvoeding te krijgen. Albert, de oudste, is een der zonen van een koning uit de omstreken van Vivi en Boudewijn behoort tot een adellijke familie van Leopoldville. Zij volgen nog maar sinds vier maanden de lessen van het pensionaat en reeds kunnen zij tamelijk goed Fransch en Vlaamsch lezen, spreken en schrijven. Het volgend jaar als hunne opvoeding volbracht zal zijn, keren zij naar hun land terug, en nu zijn ze mij door mijn broeder toevertrouwd om eenige dagen hunne vacantie bij ons door te brengen.

Er heerschte een ogenblik stomme stilte als van verslagenheid. De Zwarte prinsen hadden weer het rode petje met zwarten kwast op 't hoofd gezet; de notaris, de kolenhandelaar, de gepensioneerde onderwijzer en de andere op de herbergstoep geschaarde dorpelingen, staarden het drietal aan met ronde oogen zonder een woord te spreken. Blijkbaar vraagden ze zich af of Massijn thans bepaald gek geworden was, en meneer Potvlieghe opende den mond om toch iets te antwoorden, toen eensklaps, als was het op maat bevolen een tweede oorverdovend hoongejouw en gelach uit de vóór het huis van Commercie opeengeperste menigte losbarste.

Verontwaardigd, met vlammende oogen, keerde Massijn zich weer om:

Zijt ge niet beschaamd! Schreeuwde hij, verbaasd, en woedend, zich in volle lengte oprichtend, wat zullen die jongens, die hier om beschaving komen van ons volk wel denken. Als bij toverslag hield het geschreeuw op, men wachtte gretig dat Massijn nog meer zou zeggen. Maar toen hij, na een paar male met vertoornde deftigheid herhaald te hebben: "Ik zou me toch schamen voor beschaafde mensen" nogmaals zweeg, brak plotseling het geschreeuw weer uit: een woest, dierlijk geschreeuw, een geschreeuw en gegil zonder woorden, een geschreeuw om 't uitblinkend vermaak van te schreeuwen.